1

Чомусь рішили: суці, значить – суче.
І склали пісню – душу відвели.
А вже мені від того, Орфенюче *,
побільшало і слави, і хвали.

Хтось вип'є, заспіває і заплаче
над тим, як через Кути на Космач
мене вела не слава, Баюраче… **
Але кого

тепер

зупинить плач?

І доспівають… "Вмер він через суку",
слова креснуть, немов топірці ті,
що піднятий на них я, Орфенюку,
понад комори наші золоті.

…Ще пісня буде.

Ви ще є.

У плесо

небес космацьких

я іще не впав.

Я тільки запитав себе: "Олексо,
а як би ти у ратуші вмирав?.."

Поцілив Штефан. Довбуш падав.
Не вдарив грім і бурелім.
Не срібний волос нині зрадив.
І яре зерно ні при чім.

Він завше Довбуш.

Хай перерва

на двісті літ – для нас пусте.
Навпроти смерті буде церква –
нащадок спалить, підмете.

А хлоп є хлоп –

він правду каже.

Осудить сатанинську хіть.
Йому орати поле наше
і сина божого любить.

"Бо що розбійник проти війська?
За нього кожен пас поров.
Йому ж би тільки масть курвинська –
Космач тут, хлопе, – будь здоров!"

Всяк чує, і Дзвінчук почує,
й корчма, на вигадки тяжка:
Космач віднині – не для збуя,
а для Штефана Дзвінчука.

Він має все.

Він Дзвінку має.

Він, навіть смирний – до пори,
космацькі лестощі приймає
й презирство польське і дари.

_____
* ** Найближчі побратими Олекси Довбуша.

З

Зимарка в снігах.

Тут опришки сумні зимували?

Постаріли тут, у снігах…

Й розуміли – коли.

Над лісом стояли сніги.

А вовки завивали

ще вище.

І зорі в морози, немов постоли,

скрипіли. Взувайся, легіню!

Й на лови, неборе!

Викрешуй вогню.

Перевір своє око і кріс.

Один на всі гори.

Пішли на мадяри цімбори.

А ти зимувати

в пору полонинську заліз.

А сніг тебе видасть.

А зорі плаєчок покажуть.

А ватра підскочить,

заб'ється у сивих очах.

Це сниться, легіню.

Виводь свою душу на пашу.

Ридає у корчмах Космач

при свічках і ножах.